

Michaela Ella Hajduková

Sľub
cisárovnej
Sisi

MOTÝL

Sľub
cisárovnej
Sisi

Sľub
cisárovnjej
Sisi

Michaela Ella Hajduková

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Copyright © 2023 Michaela Ella Hajduková

Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková

Foto na obálke © Hulton Fine Art Collection/Getty Images, Archivist/stock.adobe

Foto na strane 5 © ARCHIVIO GBB/Alamy Stock Photo

Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2023

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-327-9

„Najradšej sa stýkam s ľuďmi nepriamo – vo sne. V reálnom živote nemám rada stretnutia, pripadá mi to, akoby sa nám zrazili čelá.“

zápis z denníka cisárovnej

„Budem cestovať po celom svete. Chcem prekonať sedem morí ako Lietajúci Holanďan, kým sa neutopím a nezabudnem.“

zápis z denníka cisárovnej

„Som príliš stará a unavená, aby som bojovala. Moje krídla zhoreli. Chcem už iba pokoj.“

cisárovná svojej dcére Márii Valérii

„Ludia tu chceli zamurovať vílie dieťa do trýzne etikety a strnulých, mŕtvych foriem, ale vílie dieťa sa nedá zavrieť, spútať ani podrobiť, vílie dieťa má tajné krídla, ktoré rozťahne a uletí vždy, keď mu svet bude pripadať neznesiteľný.“

Carmen Sylva o Titanii

„Aká v skutočnosti bola a čo na nej pôsobilo tak príťažlivo a očarujúco, to nemôže vytvoriť nijaké dláto a nijaký štetec, to bolo vlastné iba jej. Naďalej bude žiť v legende, nie v dejinách.“

*dvorná dáma cisárovnjej,
landgrófska Fürstenbergová*

Prológ

Nedozerne tmavomodré hlbiny. Rozprestierajú sa okolo, dopĺňané zvláštnymi podmorskými zvukmi. Plávam. Moje nahé telo hladučko rozráža vodu. Nemám dýchací prístroj, a predsa mi nechýba kyslík. Je to sen. Nádherný, magický sen, v ktorom plávam nahá v temnomodrych hĺbinách mora. Kdesi v diaľke vnímam vrak lode. Pôsobí desivo a ja cítim príjemné zimomriavky. Mám dlhé vlasy, a hoci v skutočnom živote úzkostlivo striehnem na ich dĺžku po pleciah, teraz ich vítam. Páčia sa mi. Cítim sa ako morská panna.

Sen trvá a trvá. Plávam spolu s rybami a pozorujem bujný život na morskom dne. Mala by som sa báť, more je hlboké a z každej strany na mňa striehne temná hĺbočina. Je tmavá ako atrament. Nemám však strach. Nikdy nemám strach. Do uší mi prenikne zvuk. Nevítaný. Ktosi ma volá, no nechcem vyplávať z mora ani zo sna. Tvrdohlavo zaberiem rukami a pokúšam sa udržať ilúziu, no cítim, ako mi preteká pomedzi prsty ako voda v mori. Sen sa okolo mňa rozplýva, stráca a ja vnímam silnejúce obrysy izby i zvuk, ktorý ma prebral. Kostolné zvony. V noci som zabudla zavtovať okno. Stisnem pery, zvráštím tvár a dlaňou sa natiahnem po Knihe snov na nočnom stolíku. Pri nej je pripravené pero. Jemný škrabot znie mojim ušiam ako lahodná hudba. Atrament zanecháva písmenká spojené do viet, zapisujem si ďalší sen. Mysľou sa upnem do podmorskej hĺbky a opisujem všetko, na čo si spomeniem. I všetky pocity. Oči sa mi privierajú, ešte jedno slovo, ešte...

Z posledných síl dopíšem záznam a vsuniem pero do vrchnáka.
Posuniem moju Träumebuch po posteli a dýcham čoraz pomalšie.
Cítim, ako prichádza ďalší sen... či nočná mora.
Vítam obe.

1. kapitola

Svitanie vstúpilo do berlínskych ulíc a mesto sa pomaly prebúdza-
lo do nového dňa, hoci žilo nočným životom tak, až sa zdalo, že
nikdy nespí. Predavači otvárali obchody i kaviarne, ľudia sa náhlili
do práce, s kávou v jednej ruke, so smartfónom v druhej. Občas sa
niekto pozrel na oblohu a zvažoval, či si dnes nemal vziať dáždnik.
Slnko však zalievalo mesto príslubom krásneho dňa na konci leta.

Keď Amalia Wiedelová opustila budovu vydavateľstva a na oči
si nasadila tmavé slnečné okuliare, mesto bolo dávno prebudené.
Gaštanové vlny siahajúce po pleciah jej rozfúkal jesenný vietor. Keď
pozrela na hodinky, zistila, že má dobrý čas. Upokojilo ju to. Krá-
čala priamo pomedzi ľudí a snažila sa pôsobiť nenápadne. Prišla až
k svojmu autu, zaparkovanému neďaleko. Na sedadlo spolujazd-
ca položila kabelku i novú knihu na preklad a zložila si okuliare.
Kým naštartovala, zapla prehrávač. Hlas jej menovkyne Amalie
Bruunovej ju upokojil. Nebola zvlášť veľkou fanúšičkou tvrdšej
hudby, ale album *Folkessange* od dánskej skupiny *Myrkur* sa jej
dostal pod kožu. Možno preto, lebo bol jemnejší ako iné pred ním.
Amalia mala rada pokoj, ktorý sálal zo skladieb v dánskom jaz-
yku. Nerozumela mu, no to jej neprekážalo, znel o to tajomnejšie,
že netušila, o čom dievčina spieva.

Sústredene sa zaradila do premávky a hladko dorazila až na
parkovisko neďaleko bistra *Miraggio*. Zakaždým, keď sem prišla
a dívala sa na stolíky s kockovanými obrusmi pod červeno-bielou
markízou, spomenula si na dve opustené deti, ktoré v detskom do-
move snívali svoje sny. Fantáziu mali ozaj bujnú. Ona si predsta-
vovala, že jej matkou je šľachtičná z nejakého starého a váženého
rodu a otec obyčajný koniar. Keďže si plod ich tajného románika,

dieťa, nemohla nechať, skončila malá Amalia v sirotinci. No jej matka za ňou určite niekde žiali.

On si zas vysníval taliansku matku a nemeckého otca. Ona zomrela a on sa o dieťa starať nechcel. Amalia sa v duchu smiala ich detskému videniu sveta.

Vystúpila z auta, zabuchla dvere a znova si nasadila slnečné okuliare. Julian Richter si zaumienil, že bude mať bistro na ulici Unter den Linden, na jednej z najrušnejších ulíc v hlavnom meste, a ona, hoci povahou jeden z najväčších introvertov na svete, sa s tým musela vyrovnáť. Priateľstvo je viac ako fobie. Vošla pomedzi veľké kamenné kvetináče s kríkmi, ktoré oddeľovali vonkajší priestor bistra od chodníka, a koniec koncov bola rada, že je tu stále plno. Bistru sa darilo skutočne veľmi dobre. Vo dverách sa minula s párikom turistov, ktorí sa dohadovali, či si pozrú najskôr obchodný dom KaDeWe, alebo pôjdu do zoo.

Juliana zbadala okamžite, len čo vstúpila do priestoru bistra. V bielej košeli s tenkými tmavomodrými pásikmi, na ktorej mal vyhrnuté rukávy a rozopnutý gombík, a v sivých vyšúchaných džínsoch práve servíroval dvom mladým ženám kávu. Hladké plavé vlasy a hnedozelené oči zdedil po nemeckom otcovi a šarm, príťažlivosť a istú ľahkosť bytia po svojej talianskej matke. Určite. Bola ochotná tejto teórii veriť, rozhodne nemal čistú nemeckú krv. Kývol jej na pozdrav, všimol si ju. Usmiala sa na neho, obišla ďalších návštevníkov bistra, v ktorom vône štekli všetky chuťové bunky, aj keby nebola hladná, a posadila sa k stolíku neďaleko barového pultu pod oknom, na ktorom trónil stojan s nápisom *Rezerve*.

Mala tento priestor rada. Už keď si ho vybral, aj jej sa okamžite zapáčil, hoci si musela zvykať na rušnú ulicu. Kedysi tu bola kaviareň v štýle sedemdesiatych rokov, no on vpustil do veľkej miestnosti nový vietor. Staromódne kreslá a lavice vymenil za biele stolíky a stoličky, zo stien zmizli vyblednuté obrazy filmových hviezd a nahradili ich motívy talianskych miest. Nebola

tam však šikmá veža v Pise či benátske Námestie svätého Marka, ale upokojujúco pôsobiace vily s olivovníkmi na pobreží či zelené zákutia ostrova Capri. Architekt navrhol na strope zaujímavo pôsobiace rybárske siete a v nich lampáše. Priestor priam ožil a dýchal prímorskou atmosférou aj vďaka zeleni v kvetináčoch rozmiestnenej po celom bistro.

Názov *Fatamorgána*, v taliančine *Miraggio*, bol už iba čerešničkou na torte, ktorú vymysleli raz večer, keď tu stáli, ešte v priestore bez hostí. Fatamorgána. Presne také boli aj ich sny. Ako ilúzia v horúcom opare. Okolo nej prešla čašníčka Myra a nos jej pošteklil pizzový závan z lahôdky, ktorú niesla. Určite to bola Giorgiova práca. Pizzu sa učil robiť priamo od majstrov, keď kočoval po Taliansku. Vrátil sa domov ako Giorgio a koketoval ako pravý Talian, hoci jeho korene boli určite niekoľko generácií čisto germánske. Volal sa totiž Gregor Baumann. Tmavšia pleť, neposedné kučery, taliančina a neustále flirtovanie mu však vyslúžili taliansku povesť. Nie raz vybehol z kuchyne, hlavne ak šlo o krásne ženy, aby sa osobne zaujímal, ako im chutilo. Teraz ho nevidela, iste mal plné ruky práce, lebo v bistro bolo veľa zákazníkov.

Prirodzene, Julianovi nič nespadlo z neba. Kým si mohol dovoliť otvoriť bistro, sám pracoval v mnohých iných. Dalo mu to nielen našetrené peniaze, ale aj bohaté skúsenosti, ako tento biznis robiť či, naopak, nerobiť. Amalia nemala veľké sny. Chcela malý byt v tichej štvrti a prácu, v ktorej by sa nestýkala s ľuďmi. I preto vyštudovala tlmočníctvo a jazyky a prekladala z domu. Dnes si niesla novú knihu o histórii gréckych ostrovov v gréckom jazyku.

„Lia, prepáč, dnes som sa ešte nezastavil,“ vytrhol ju z úvah Julianov hlas. Vstala, aby ju mohol objasť a pobožkať na líce. „Tak čo si dáš? Už si to menu aspoň otvorila?“

„Prepáč,“ usmiala sa zahanbene, keď sa posadili. „Som barbar, ale nemôžem za to, že nemám rada skúšanie nových vecí.“

„Prípadná zmena špagiet carbonara za pizzu či farfalle nie je skúšanie nových vecí,“ doberal si ju.

„Mám ich rada,“ obhajovala svoj stály výber. Tvrdohlavo, ako vždy. Krútil hlavou, ale napokon zastavil Myru a objednal špagety carbonara, kapučíno a džbán čistej vody s citrónom a mäťou. Poznal ju. Len čo Myra odišla, zazvonil mu mobil. Vytiahol ho z vrecka, zamračil sa na displej a položil ho na stôl. Amalii to nedalo. Musela sa pozrieť, koho takto odignoroval. A ostala šokovaná.

„Prečo jej nezdvihneš?“ Mobil vytrvalo zvonil, meno Silke sa dožadovalo vypočutia, no on to ignoroval.

„Rozišli sme sa. Už si nemáme čo povedať,“ pokrčil plecami.

„Čože? Ale... prečo? Veď... to vyzeralo...“

„Vyzeralo.“

„Bolo to milé dievča, nechápem prečo...“

„No a čo Hector?“ zaútočil a Lia zatvorila ústa. „Tiež bol milý.“

„To je niečo iné,“ hlesla a prekrížila si ruky na prsiach v obrannom geste. „A staré.“

„Iné? Ja... som mal aspoň pádny dôvod.“

„Hlúposť. Hector nepochopil, že... že...“ motala sa, nechcela túto debatu.

„Že sa to začínalo medzi vami... zväžnievať?“ použil Amaliino slovo, ktorým ukončila posledné dva vzťahy. No bola priveľmi poznačená decákom. Nechcela nič vážne a trvalé.

„Lenže to je už staré,“ bránila sa. „Prečo Silke? Čo sa medzi vami stalo? Boli ste spolu krátko, nemáš vo zvyku takto od seba niekoho odstrihnúť.“ Bola to pravda. Mobil zodvihol, aj keď niekedy iba na to, aby povedal pár mrazivých a reálnych slov, no zodvihol. Ignorácia nebola jeho štýl.

Odložil telefón, ktorý prestal zvoniť, a vstal. „Musím ísť pracovať. Myra ti donesie jedlo.“

Nechápavo sa dívala, ako odchádza. Urobil však dva kroky a potom sa vrátil k nej. „Je to hlupaňa. Stačí?“

Zhíkla, ale musela si zakryť ústa, aby potlačila smiech. Takto sa o ženách nikdy nevyjadroval. Silke zrejme urobila niečo, čím si toto nelichotivé označenie zaslúžila.

„Počkaj,“ schmatla ho za rameno. „Porozprávaš mi o tom večer. Potrebujem tvoju pomoc,“ zmenila rýchlo tému. „Objednala som si čarovný toaletný stolík, kuriér by mi ho mal doniesť večer, budem potrebovať siláka,“ zaklipkala viečkami a on konečne uvoľnil strnulý výraz tváre. Rozosmial sa a krútiac hlavou odišiel za svojimi povinnosťami. Minul sa s Myrou, ktorá doniesla kapučíno a džbán s vodou. Krátko nato i najfamóznejšie špagety carbonara. Dokázala by ich jesť na raňajky, na obed i na večeru. S jej superrýchlym metabolizmom si nemusela robiť starosti ani kvôli postave. Bola chudá, priam krehká, hoci sa o to nikdy nesažila.

Po jedle sa rozlúčila s Julianom, ktorý sľúbil, že príde okolo šiestej. Na svojich zamestnancov sa mohol spoľahnúť, čašníčky Myra a Laura tu pracovali už dlho. Rovnako ako barman Conrad a pizziar Giorgio s kuchárom Robertom. Amalia si znova ukryla oči za tmavé sklá slnečných okuliarov a nenápadne preplávala davom do svojho auta, aby opäť zapadla do svojho bytu a vyliezla z neho najskôr o niekoľko dní, keď bude potrebovať ísť na nákup.

2. kapitola

Z vysokého okna bytu som mala výhľad priamo do Volksparku, čo bol jeden z dôvodov, prečo som si ho prenajala. Učaroval mi, hneď ako som ho uvidela na stránkach realityky. Byt s vysokými oknami a stropmi v bytovom dome zo začiatku minulého storočia v štvrti Prenzlauer Berg. Bol nezariadený a s Julianom som navštívila známy obchod, pretože som mala rada svetlý nábytok a zaujímavosť som ho skombinovala s niekoľkými starožitnými kúskami. Majitelia navyše v byte nechali parketovú podlahu, ktorú udržiavali, a to spolu s bielymi rámami okien a dverí v celom byte tvorilo zaujímavú kombináciu.

Byť mal dve izby a musím čestne priznať, že ako prvé ma úplne očarili vytočené bronzové kľučky na oknách i dverách. Som detailistka. Navyše mal akúsi pokojnú atmosféru a veľa zelene na balkóne, čo sa mi páčilo. Do obývačky som si kúpila tmavomodrú pohovku v tvare L a doplnila ju vankúšmi so strapcovými okrajmi v bielej a zlatej farbe. Majitelia nechali na celú stenu po ľavej strane odo dverí urobiť knižnicu na mieru. Biele police siahajúce od zeme až po strop som hravo zaplnila nielen knihami, ale aj niekoľkými drobnosťami, ktoré mali pre mňa význam, a do kúta som si objednala ratanovú hojdačku v tvare kvapky. V knižnici som mala mnohé vzácne kúsky poézie, rovnako ako môjho obľúbeného Heinricha Heineho. K stene oproti som kúpila nízky stolík pod televízor a vyššiu skrinku s vitrínou. K oknu som si zadovážila pracovný stôl. Kúpila som ho na jednej z aukcií starožitností a úžasne mi sem zapadol. Mal vanilkovú farbu s trochou patiny, nôžky boli v strede buclatejšie a detailne vyrezávané a smerom k zemi sa zužovali. Pod pracovnou doskou sa nachádzali dve zásuvky s kovovými úchytkami v tvare klopadla. K stolíku patrila stolička s vypletaným okrúhlym operadlom i sedacou časťou a rovnými opierkami na ruky. Nôžky mala podobné ako stolík a farbu takisto.

Mala som túto miestnosť veľmi rada, hlavne v sobotu skoro ráno, keď som otvorila vysoké balkónové dvere a prenikol sem jemný ruch zo zeleninového trhu, ktorý otvárali raz týždenne neďaleko v blízkom parku. Tiež sa mi páčilo, že majitelia neznetvorili jemný vintage dizajn bytu obyčajnými plastovými oknami a balkónovými dverami, ale zrejme si priplatili za iné, ktoré sa sem hodili viac.

Keď mi v kuchyni zazvonil mobil, práve som ich v obývačke zavtárala. Uterák, ktorým som si sušila vlasy, som prevesila cez operadlo stoličky a rýchlym krokom sa presunula k telefónu. Ohlásil sa kuriér a zároveň som našla aj správu od Juliana, že je neďaleko Kollwitzplatz, že sa tam zrazili dve autá a že to musí obísť. Nazula

som si sandále a postavila sa pred zrkadlo v predsieni. Mala som na sebe priliehavé béžové tričko s trojštvrťovými rukávami a čierne háremky. Vlasy sa mi v mokrom a strapatom vzhľade vlnili okolo tváre. Nebola som už nalíčená, no mykla som plecóm, schmatla kľúče, mobil a vyšla z bytu. Zbehla som po schodoch a dúfala, že nestretnem susedov, zvlášť Frau Famke z prvého, ktorá by bola schopná dať sa do reči aj so spevákom z Rammsteinu, keby sa o polnoci vracal domov z koncertu. Žila sama a možno sa doma rozprávala i s príborníkom. Bola však nezdravo zvedavá až drzá. Našťastie som nestretla nikoho.

Len čo som vyšla pred vchod, tvár mi oval vietor, ktorý zašumel v stromoch oproti bytovému domu. Na tejto ulici bolo veľa zelene, čo spôsobilo, že v lete tu bol dýchateľnejší vzduch ako v iných častiach štvrte bez stromov. Na opačnej strane cesty, na parkovisku, práve zastal motorkár. Niekoľko žien sa otočilo a premeriavalo si dobre stavaného muža v koženej bunde. Vedela som, ešte kým si zložil helmu, že je to Julian. Na okamih mi napadlo, že som si mohla aspoň prečesať vlasy. Vzápätí som sa vysmiala sama sebe. S Julianom sme sa poznali tak dlho, že ma stihol vidieť nalíčenú, nenalíčenú, chorú i polonahú.

„Ešte neprišiel?“ spýtal sa a vybehol ku mne na chodník s helmou v ruke, lebo ulicou sa rútil nedočkavý taxikár.

„Práve ide,“ ukázala som kamsi za neho, kde sa po ceste blížilo veľké biele auto kuriérskej spoločnosti Dago.

„Zdravím, tu mi to podpíšte.“ O chvíľu ku mne kráčal mladík, v ústach omáľal žuvačku a natrčil mi prístroj na elektronický podpis. Kým som to vybavila, otvoril dvere a vytiahol von veľkú škatuľu. Nečakala som, že to bude také obrovské, a obávala som sa, že to s Julianom neodnesiem. Mladík však prekvapil, keď sa ponúkol, že pomôže. Vyzeral, že má všetok čas sveta. Netypický kuriér.

Len čo vyniesli škatuľu hore, do ruky som mu vďačne vtisla bankovku. Julian zhodil zo seba bundu a s námahou sme odtisli škatuľu do spálne. Ešteže som mala nízke prahy a široké dvere.

„Konečne je doma!“ tešila som sa ako malá. Na online aukciu som sa prihlásila medzi poslednými, lebo som bola zabratá do prekladu a zabudla som na ňu. Ten stolík ma pritiahol tak ako výklad s cukrovinkami malé deti. Musela som ho mať! Bila som sa oň s jednou Polkou a dala by som zaň i dušu. Keď si spomeniem na cenu, ktorú som zaň zaplatila, zrejme by duša Luciferovi vyšla lacnejšie.

„Dones niečo, čím to otvoríme,“ prebral ma Julianov hlas a ja som sa vrátila do predsiene, kde som zo skrinky pod zrkadlom vytiahla z náradia rezač. Kým sa Julian pasoval s perfektným zabalením starožitnosti, nepokojne som okolo neho stepovala a nevedela sa dočkať, až tú nádheru uvidím na vlastné oči.

„Prestaň tu tancovať, radšej prines niečo chladené, lebo si tu vychodíš dieru,“ zasmial sa zrazu.

„Som nedočkavá,“ bránila som sa a prebehla predsieňou do kuchyne, kde som z chladničky vytiahla dve pívá. Rýchlo som ich otvorila a jemu podala Beck's a sebe som nechala nealko St. Artois. Napil sa a položil pivo na nočný stolík. To svoje som nechala na komode pri dverách a spolu sme roztrhli narezaný obal. Srdce mi búšilo, akoby som odbaľovala vianočný darček. Stôl bol práčne zabalený v bublinkovej fólii. Tak som doniesla druhý rezač a opatrne sme pokračovali, až kým sa okolo nás nevŕšilo bublinové more.

„No páni!“ hlesol, keď sme skončili, sadol si kúsok ďalej a natiahol sa za pivom. Ja som mala oči iba pre toaletný stolík. Bola to krásna práca umelca z devätnásteho storočia, čo hlásal aj aukčný opis k nemu. Stolík bol biely a úžasne zapadol do mojej spálne s bielou posteľou s kovovým rámom, nočným stolíkom i komodou v tej istej farbe. Obliečky boli z čierneho saténu, čím ostro kontrastovali s bielobou okolo. Nad posteľou som mala svoj najobľúbenejší obraz. Neznáme čarovné miesto. Zámok obklopený hustými horami. Maľbu som kúpila v ktoromsi starožitníctve a netušila som, či miesto skutočne existuje. Neraz som naň pred spaním hľadela a snívala o tom, ako sa prechádzam popod koruny stromov pri zámočku.

Očami som s bázňou pohládzala toaletku s oválnym zrkadlom. Biele vyrezávané nohy boli miestami maľované zlatou farbou, rovnako ako okraje dosky, a v spodnej časti sa napájali krátkymi lištami k jednej dlhšej. Stolík mal po dve zásuvky v spodnej časti, jednu dlhšiu medzi nimi a niekoľko menších okolo zrkadla. To malo z každej strany vyrezávané časti, ktoré držali zrkadlo. Aj na nich sa miestami skvel zlatý vyblednutý náter. Bolo to skutočné umelecké dielo. Teda... až na zopár chybičiek krásy, kvôli ktorým sa predávalo na online aukcii. Niektorým zásuvkám chýbali úchytky, farba bola niekde zošúchaná a aj zo zrkadla sa zozadu olupoval náter, kde-tu bolo drevo i oškreté. V mysli som však už spriadala plán a uvažovala, kto mi ho pomôže opraviť.

„Mám sa spýtať, koľko si za to dala?“ utrúsil s úškrnom, keď si stolík poriadne poprezeral.

Zasmiala som sa, sediac na zemi pri ňom, s orosenou fľašou v ruke. „Je to originálny kúsok z devätnásteho storočia, vyrobil ho nejaký neznámy umelec, ktorý však určite vyrábal pre šľachtu. Takýto stolík si nemohol dovoliť hocikto,“ spustila som namiesto odpovede. „Aj keď je v zlom stave a niekto naň zrejme vykladal haraburdy na povale, opraví sa, očistí, domaľuje a zas bude nádherný.“

„Takto si sa dívala aj na Hectora?“ podpichol ma a ja som sa po ňom zahнала. „Je to iba stôl, nábytok. Vieš to?“ doberal si ma ďalej.

„Prečo je Silke hlupaňa?“ pozrela som na neho priamo a on vzdychol a napil sa.

„Musíme to riešiť?“

„Ani ja som nechcela hovoriť o Hectorovi, ty ho stále vyťahuješ.“

„Lebo to bol fajn chlap, prvý, ktorého si dovedla aj do bistra. Dôvod, pre ktorý si ho vyhodila zo svojho života, je...“ stisol pery a napil sa. Podobnú debatu sme už viedli.

„Julian, nechajme to. Prekročil hranicu.“

„Hranicu?“ zadíval sa na mňa neveriaco a ja som sa zamračila. V tej istej sekunde som vedela, že to vysloví nahlas. „Doniesol ti raňajky do posteľe,“ povedal s dôrazom na každé slovo. „Keď si